

Aquest món absurd

El record més llunyà que guardo de la meua sorpresa davant l'absurditat d'aquest món és del primer cop que vaig veure un partit de bàsquet. Tenia ben pocs anys el dia que el meu pare se me'n va endur a la pista Castell quan, al cap d'una estona de veure com jugaven, li vaig dir molt seriosament: «Però, pare, que no ho veuen que la cistella està foradada i que per molt que hi vagin ficant la pilota sempre els caurà!». No sé si va ser per l'estupefacció que em va crear la dèria d'aquells jugadors barallant-se per una cosa a la qual no trobava el sentit, que no m'ha apassionat mai cap esport.

Després, i a mesura que em vaig anar fent gran, vaig anar compartint amb els meus coetanis la meua incomprensió davant de moltes coses que la vida ens anava posant al davant. Als catorze anys ens preguntàvem de què ens serviria saber fer arrels quadrades i als vint quin sentit tenia la mili. Hem arribat als seixanta i encara no hi hem trobat resposta. Ara passo per un moment en què em demano per què he anat acumulant tantes coses inútils -sobretot papers- i intento redimir-me del meu error d'anys i anys deixant anar aquell llast a base de fer molts viatges al contenidor, però també trucant alguns amics per si poden tenir interès per guardar algunes coses de les quals em vull desprendre. I quan aquests amics declinen amablement l'oferta i em diuen que ja fa temps que ells van fer la mateixa operació de neteja, és quan em reafirmo més en el meu propòsit de fote-ho tot a la bassa i sento que em trec un gran pes de sobre, tant físic com mental.

Equivocar-se és humà i ens serveix per aprendre. El que és greu no és això, el que és greu és ser conscients que ho estem fent malament i perseverar en un error que ni tan sols ens ofereix la compensació d'un plaer fugaç: comprar per comprar, viatjar per viatjar, fer el que sigui per fer alguna cosa. I mirar després cap enrere i preguntar-nos com hem pogut ser tan estúpids. En un dels seus llibres, "A la recerca del temps perdut", deia Marcel Proust: «I pensar que he malgastat la joventut per una dona que no era el meu tipus...». Alguns (i algunes) ho pensen als vuitanta i s'adonen que han llençat una vida.